U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Ludmily Valentové, o „Trestní žalobě proti okresnímu a krajskému soudu Ostrava, policii a OSZ Ostrava za vědomé zneužití své úřední moci § 354 Sb. 509/91, tj. porušení procesních řádů, zákonů ČSR a ČR včetně Úmluvy č. 11, čl. 1, 6, 7 a to konkrétně v kauze 36 C 424/93 (v podání ze dne 29. 4. 2012, 22 C 5/96)“, podané **A. V.,**

takto:

I. Podání navrhovatele ze dne 27. a 29. 4. 2012, doručená Nejvyššímu správnímu soudu dne 11. 5. 2012 a označená „*Trestní žaloba proti okresnímu a krajskému soudu Ostrava, policii a OSZ Ostrava za vědomé zneužití své úřední moci § 354 Sb. 509/91, tj. porušení procesních řádů, zákonů ČSR a ČR včetně Úmluvy č. 11, čl. 1, 6, 7 a to konkrétně v kauze 36 C 424/93 (v podání ze dne 29. 4. 2012, 22 C 5/96)*“, **se odmítají.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se obrátil na Nejvyšší správní soud uvedenými podáními, která obsahovala celou řadu dílčích výhrad proti postupu soudů a dalších orgánů justice a policie. Neuvedl, z čeho dovozuje, že by o takových návrzích měl rozhodovat Nejvyšší správní soud.

Navrhovatelova podání trpí sice určitým stylistickým a logickým deficitem, přesto lze na jejich základě konstatovat, že navrhovatel odvozuje trestní odpovědnost justičních a policejních orgánů z postupu civilního soudu v rámci rozhodování v občanskoprávním řízení a v řízení exekučním. Podání se netýkají zahájení občanskoprávního řízení před soudem prvního stupně, ale přezkumu (zrušení) rozhodnutí, případně zahájení trestního řízení. Rozhodování podle části páté a šesté občanského soudního řádu spadá v souladu s § 7 odst. 1, 2 občanského soudního řádu do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, stejně jako řízení vedená případně soudními exekutory v souladu se zákonem č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podání trestní obžaloby musí předcházet

odpovídající úkony před orgány činnými v trestním řízení, zatímco přímá kompetence jakéhokoliv soudu je v těchto případech vyloučena.

Nejvyšší správní soud ani soudy rozhodující ve správním soudnictví ovšem v takovém případě nemají pravomoc jednat a rozhodovat. Jejich pravomoc je vymezena zejména § 4 s. ř. s. a je zjevné, že podání navrhovatele směřuje zcela mimo kompetence vymezené zmíněným ustanovením soudního řádu správního.

Chybějící pravomoc je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, proto Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podání navrhovatele odmítl.

Ve věci zároveň nebyly splněny podmínky k tomu, aby Nejvyšší správní soud postupoval podle § 46 odst. 2 s. ř. s. a spojil s odmítnutím podání poučení, ke kterému věcně příslušnému soudu a v jaké lhůtě může navrhovatel podat žalobu. Zmíněné ustanovení totiž pokrývá pouze podání, jimiž se zahajuje řízení před soudem prvního stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv však opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2006, č. j. Na 42/2006 - 21, dostupné na www.nssoud.cz). Jedná se o přirozený důsledek toho, že v případě podávání opravných prostředků se na rozdíl od žaloby účastník řízení může a má řídit poučením soudu. Ani případně nesprávné poučení o opravných prostředcích pak nemusí vést s ohledem na odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem k popření práv takového účastníka.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e l z e** podat opravný prostředek.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu